III. évfolyam Celldömölk 1907 augusztus 18. 33. szám

KEMENESALJA

VEGYES TARTALMU FÜGGETLEN LAP

Megjelen minden vasárnap reggel.
Előfizetési ára: Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona.
Egyes szám ára darabonként 20 fillér.

Felelős szerkesztő:
DINKGREVE NÁNDOR

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Dinkgreve Nándor könyvnyomdája Celldömölkön
ide intézendők a szellemi részt illető közlemények, hirdetések és mindennemű pénzilletékek.

Egy-két szükséges kellék az életben.

(rr.) Nem nagy bölcseség kell hozzá, hogy azt mondhassuk: a társadalmi élet egy nagy szinpad, melyen mindenki állása, tehetsége, ügyessége szerint hivatva van szerepét eljátszani. Tudnunk kell azonban ennek mikéntjét, hogy sikerrel és szerencsésen mozoghassunk a porondon. A magyar emberről nem nem mindig szól előnyösen a külföld véleménye. Az igaz, hogy nagyon sokszor a tudatlanság vagy éppen a rosszakarat olyan dolgokat költ és költet mai napig is felőlünk, mely a valósággal merőben ellenkezik, de másrészt be kell vallanunk, hogy olykor-olykor a gáncs és megrovás, melyet idegenektől hallunk, nem nélkülöz minden alapot. Széltében-hosszában hangsúlyozzuk, hogy korunk a haladás kora, amit nemcsak üres szavakkal, hanem tényekkel is kell igazolnunk. Hiszen akár hányszor még a hirdetések között is olvashatjuk: »Csak tények bizonyitanak.« — Népek, nemzetek egymástól vesznek át olyan erkölcsöket, viszonyokat, melyeket a műveltség, a korszellem mai napság egyáltalán nem nélkülözhet. Illő üdvös is a mai műveltségnek mindazon jelentékeny vívmányait elsajátitanunk mely haladásunkat elősegiti, úgy azonban, hogy azok elfogadása és természetünkbe olvasztása által ősi, nemzeti jellegünk szebb, annyiszor magasztosabb és dicséretes tulajdonsági háttérbe ne szorittassanak, vagy meg ne csonkittassanak.

Nem önteltség, de a magyar önérzet mondatja velem, hogy mi jelenleg a polgárosulás egyenlő fokán állunk Európa bármely nemzetével; ha pedig multunkat nézzük, büszkén mondhatjuk, hogy az európai szinpadon mi is játszottunk s nem is volt utolsó szerepünk.

A közművelődésre nélkülözhetetlen eszköz a társas szellem, mely fenntartja a szellem rugékonyságát és az élet könnyüségét. Ha figyelemmel kisérjük ugyanis valamely művelt nép társadalmi életét, látjuk, hogy az is a fejlettség fokán áll. A társadalom a művelt embernél életszükség, melyet nem bir nélkülözni. Csakhogy ez nagyon kényes életszükség, mellyel vigyázva és okosan kell bánnunk.

Ugy a társadalmi életet, mint abban az embereket felette nehéz kiismerni. Meg kell tehát nekünk is a társadalmi formákat honositanunk, hogy e tekintetben is lépést tartsunk a nagy világgal. A társadalomnak vannak szabályai, melyeket ismernünk és megtartanunk kell, hacsak az emberektől teljesen visszavonulni nem akarunk és ha az utóbbit tennénk, ugy az élet nem volna egyéb, mint egy kietlen kert, melyen az egyhangúság és az unalom rémes alakjai vernek fészket s nem egyszer sóvárogva gondolnánk az emberekre, a társaságra, ahol élénk eszmecsere által lelkünk ruganyossá válik s gondolataink tisztábbakká lesznek. Igaz ugyan, hogy az érintkezés, közlekedés a társadalommal kölcsönös áldozatot, lemondást kiván, de kárpótolva van az erényért, az élvezetért, amit abból nyerünk. Vajjon a történet, a tudomány, az irodalom, az ipar, a művészet, mint a haladás és tökéletesedés e hatalmas tényezői minek köszönhetik szilárd alapjukat? Az emberiség el nem szigetelt együttes törekvéseinek és érintkezéseinek.

De ha társas lények vagyunk, szükségünk van modorra és udvariasságra is. Igaz, nem mindig helyes az az axioma, hogy modor teszi az embert, de örök igazság marad, hogy aki lélekben csiszolatlan, annak durva természete időnkint előtör, bármennyire küzd is ellene: Naturam expellas furca, tamen usque recurret. A természetet divatos öltönyvel vajmi nehéz beburkolni. Helyesen mondja egy iró: »azon embernek kitünő tulajdonságokkal kell birnia, aki modor nélkül fenntarthatja magát«. Hányszor nem látjuk az életben, hogy minő véget érnek a nagy reményü ifjak? Hová lesznek mindazon első tanulók, a kitünően érettek, az egyetemek szemen-szedett szónokai? Mivé lesz az élet különféle pályáin az a sok lángész, melynek időről-időre majdnem minden falu ad életet, s utoljára közönséges emberekké vagy semmiés senkivé lesznek.

Mindenre találnak ma már kibuvót tehát arra is azt fogják rá: nincs szerencséjük, nincs protekció, rossz csillagok járnak. Igen, semmi, vagy rossz modorral birnak. Mindenesetre — sajnos — lappang amabban egy kis igazság, azonban talán még sem a csillagjainkban van hiba, hanem inkább önmagunkban. A jó a mi érdemünk, a rossz a sors műve, az embernek mindig igaza van, de a sors, az egyre-másra hibás — mondja La Fontaine.

A jó hangot, a finom modort elsajátitani sem oly könnyü, sem oly nehéz, mint azt sokan gondolják, ugy hogy azt mindenki magáévá teheti, ha akarja. Az udvariasság, a modor az a szellemnek, ami a szépség az arcnak, mondja Voltaire. — És igaz! Az udvarias magatartás sokszor és sok esetben kitünő fegyver, mely barátot és ellenséget egyaránt lefegyverez és ugy a fölöttünk állók, mint az alsóbb ranguak részéről a jóakaratot és a tiszteletet vivja ki.

Az udvariasság különben talpköve a jó erkölcsnek is, mert minél udvariasabb valaki, annál nagyobb mértékben tesz tanuságot müveltsége és erkölcsi érzületének mértékéről. Vannak, akik félreértik e szó értelmét és gyakorolják helyette azt a feszélyeztető modort, mely korlátozza az ember lelkületét s utoljára is az ilyen bábjává lesz a társadalomnak s az örökös kiskoruság hibájába esik.

A valódi udvariasság alatt értjük azon társadalmi szabályokat, melyek alá ugy az ur, mint a szegény, tudós vagy kevésbé tudós sorozhatók, mert arra minden embernek van tehetsége és lelkében meg van a gyökere, csak el ne mulassza azt művelni és növeszteni

Fürdői levél.

Irta: TAKÁCS GEDEON.

VII.

(Folytatás.)

Érdekes hidat láttam ekkor az egyik falu alatt. Összeácsolnak egy nagy ékalaku faalkotmányt, ezt telerakják terméskövekkel, a kövek közé vannak állitva a hidnak tartóoszlopai. A kövek adják a sulyt, hogy a rohanó viz el ne vigye és az alapot is egyszersmint az oszlopokhoz, a fa tákolmány pedig védi az egyes kődarabokat a viz sodra és az összeomlás ellen. Tehát sem ásás, sem kőmives, sem mérnök nem kell hozzá, csak egy kis apadása a viznek, hogy a favédőburkolatot összeállithassák és megrakhassák kővel.

Sikságra ér a vonat, elrobogunk egy nagy kőolajfinomitó telep mellett és beérünk az *orsovai* állomásra. Csendőr, határrendőr

RÁCZ GYULA
épület és butorasztalos
Celldömölk (a kőfaragóval szemben).

Elvállal mindenféle asztalos munkát s azt a legszolidabb kivitelben jutányos áron készíti. **Javitásokat gyorsan és pontosan eszközli.**

vámzügyör várják a vonatot. Aki a magyar terület felé megy, azt nyugton hagyják. Isztonyuan poros uton jutunk be a hasonlóan poros kis határvárosba.

Balra hagytuk a *Korona-kápolnát*. Ot épült az a kis emlékmű, ahol 1849-ben Kossuth rendelésére a szent koronát elrejtették. Német, szerb, román és még magyar nyelv is (!) hallható itt; legtöbben németül beszélnek.

Egyenesen a magyar hajóra hajtattamt másnap u. i. a Magyar Folyam és Tengerhajózási Társaság hajója indult. Azon töltöttem az éjet is. Vacsora után a hajó fedélzetén sétálgattam. Egyszercsak kellemes, de idegenszerü ének hallatszott át a szerb partról, hol Tékia nevü kis falu fekszik. Valami pengető hangszer kisérte az éneket. Szép volt és tiszta. Keskeny itt a viz, közel volt az ének, ha tudtam volna szerbül, utána mondhattam volna a dal szövegét. Hajnalban már a parton sétálgattam. A III. osztályra készülő igen vegyes keleti közönség lármás zaja közt vártam Margit nevü hajónk indulását.

Ruhában, nyelvben nagy a tarkaság; s ahány féle nemzetiségü az utas, annyi féle a reggeli élelme is, — a köznépről van szó. — Igy van a temperamentuma is, a török unalmasan nyugodt, a szerb és az oláh éktelenül hadonáz és hangos; a magyar és a német komolyabb, de barátságos és beszédes.

Feltünt mindnyájunknak a hajóra szállók közül egy rabbinus. Bő szabásu, bokáig érő köpenye volt, nagy kétágu szakála, karimanélküli magas fekete bársonyfövege. Se magyarul, se németül, se franciául nem tudott. Hanem spanyolul és valami olyan nyelven, amelyről azt se tudtuk, hogy miféle nyelv. De azért valami nagy kinnal egyik zsidó utitárstól megkérdezte, hogy ugy-e bár már Ausztriában vagyunk. Ha Munkácsi ilyen alakot látott, nem volt nehéz megfestenie az ő tipikus farizeusait és a zsidó csőcseléket Krisztus Urunkról alkotott képeihez!

Mielőtt a hajóra szálltunk a parton megváltott jegyeinkkel, a felszálló hidon megkérdezett bennünket a határrendőrségi-tiszt, hogy hová megyünk: aki magyar állomást mondott, azt szónélkül tovább engedte, a szerb partra törekvőktől az utlevelet kérte.

Reggel hat órakor elindultunk.

Nagyot csalódtam! Ismerem a Dunát, olvastam is felőle sokat. Rengeteg a vize már Komáromnál, Esztergomnál is. Ez utóbbi város alatt 500 mt. rajta a hid és átlagos mélysége 8 mt. Orsovánál már felvette magába legnagyobb mellékfolyóit, a Tiszát, Drávát, Szávát és a többi magyar és szerb parti vizeket és mégis becslésem szerint legfeljebb csak 250 mt. szélességü. Amint haladtunk, még jobban fokozódott meglepetésem. A *Kazán-szoroshoz* közeledtünk s a Duna egyre szükebb mederben siet tova. 228 klmt.-nyi vizi-ut áll előttem a viz sodra ellen, lesz tehát részem bőven a hajókázásban, de már csak olyan az ember, hogy szívesen és mohón óhajtja nézni a szépet és érdekeset, a hajó orrára megyek a III. oszt. utasok közé, hogy a viz remek játékát, a forgókat, sellőket, surranókat a maguk szépségében lássam. Utóbb azután ott volt valamennyi II. osztályu utas.

Nem is kisérlem meg, hogy a hegyek szépségeit leirjam. (Jókai az Aranyember-ben utolérhetetlenül bemutatta az Aldunát). De a viz játéka csábit most is, pedig már szabályozva van az örvénylő folyam.

Délnek fordul a hajó. Semmi szél nincs és mégis örvénylik, hullámzik a viz; fehér tajtékot vet, — ott a viz alatt kőszikla van. Most nem látjuk a sziklát, mert nagy a vizállás, de azért ott van és fodrozza, hullámoztatja a vizet és éberségre ösztönzi a hajóst, mert hiszen sziklák között kell továbbhaladni és nem szabad méternyire sem igen tévesztenie az utat, mert léket kaphat a hajó.

Egyszercsak látjuk, hogy a Duna egész szélességében nagy hullám-fodrozás vagyon.

Hegygerinc vonul át a magyar partról a szerb partra, ez türemlíti fel a vizet. Erősen nekivág a hajó orra és hirtelen megemelődik a hajó, — érezzük, hogy dombra megyünk. Dombra, melyet a vizesés alkot.

Láttunk több ily surranót is. Egyik a természet szerint olyan, a másikat emberkéz alkotta, hogy a vizet mélyebb, sebesebb futásra késztesse, hogy maga ásson magának mélyebb medret, de a hajó már nem megy »hegynek«, mert a többi sziklás részen ásott csatornán haladunk. A csatorna irányát két oldalon jelző bóják mutatják, ezeken kivül tilos a járás. Az első ily csatornát *Lucicsatorna* néven ismerik, 60 méternyi széles.

Ezeken a részeken nem is a rendes kormányos vezeti a hajót, hanem a m. kir. zuhatag-kalauz. 60 méternyi szélesek e csatornák. Egyszerre tehát csak egy hajó járhat rajta. Oly jelzésekre van tehát szükség, mint a vasutaknál az u. n. szemaforok. Csakugyan a *derenkovai* szakaszon láttuk is a jelzést; magas rudon piros-fehér szinezésü nagy gömb (ballon) volt látható. Egyszercsak a gömb rudastól lehajlott, ezzel azt jelezték, hogy nincs a szakaszban hajó, tehát a Margit-gőzös belemehet.

Ez volt az utolsó zuhatagos szakasz. Kalauzunk, kitől oly sokféle érdekes dolgot kérdeztem; ott is hagyott bennünket, hogy valamelyik lefelé járó hajónak legyen vezetője

Akármily zászlója legyen is a hajónak itt csak ily m. kir. kalauz vezetheti és ezen cimen szedi be a magyar állam azt a sok milliót, amelybe a fejedelmi folyó hajózhatóvá tétele került. Pl. a mi hajónk, mely »üresen«, t. i. nem teheráruval utazott, 50 koronát fizetett a kalauz, — jobban mondva a csatornák használatáért. A tehergőzösök 19 fillért fizetnek métermázsánkint. (Egyes áruk féldijat fizetnek).

A Kazán-szorosban még jobban elcsodálkoztam a Duna keskenységén, mint Orsovánál. Ott nemcsak, hogy az ének hallatszanék át a vizen, hanem csúzlival igen jól át lehetne lőni rajta. A vize rohan, hajónk nagyon, nagyon lassan haladt. Megkérdeztem a kalauzt, hogy milyen mély lehet, hiszen ha igy 120—140 mt.-re összeszorul a viz, rengeteg mélynek kell lennie, hogy a felső vizek lefolyhassanak rajta! »40 méter lehet most az átlagos mélysége«.

De még igy is csodálkoztam, mikor a *Babagálynak* nevezett sziklához értünk. Ez az utolsó szikla, mely kilátszik a vizből. Van akkora, mint egy kisebb oláh ház. Itt azután szétterül a folyó és nyujtózik vagy 2 kilométerre. És ennek a rengeteg viznek el kell férnie a szük Kazánban!

(Folyt. köv.)

Egy darab fa.

— Szonett. — Irta: Gergyesi Ferenc.

Erős hasáb! Hogy im peng, oly kemény
Az évgyűrűk hullámos külsején,
Kört-körre játszva kergetők,
Tisztes kor jelei, mint agg arcon redők.

Acél szivéd nyilás sötétedik,
Fehér, lágy féreg üli rejtekit.
Mig a törzs ékes koronát emelt,
Ölében átkos fajzatot nevelt.

Vidám gyönyörrel hallgató a dalt,
Zöld lombja büszke ábrándot takart:
Föl! égre törni minden fák fölé!

A vas nem érte nemes gyökerét
S meghalt. Titkos baj rontván életét,
Lombhajló törzsét porrá őrölé.

A lőcsei megyegyülés.

Irta: Béri F. Zsigmond.

I

Hajrá! Utána! harsogott egyre a hajtók kiabálása. A hegyoldalban megharsant a vadászkürt, a kopók dühösen csaholtak s vadul csattogtatták fogukat.

Az üldözött királyi vad, egy gyönyörű szarvas, óriási szökelésekkel iramodott tova a kopók elől. Büszke agancsát délcegen fontartva, fönséges mozdulatokkal röpült ki abból a körből, melyet a hajtók még csak az imént is oly szorosra vontak körülötte.

— Utána! Fogd meg! — orditotta dühösen egy negyvenöt-ötven év körüli feketeszakállas ur, kinek szenvedélyes arca csak ugy forrott az indulattól. — Fogd meg! Be ne ereszd a határba!

Az eb, mintha csak megértette volna ura kivánságát, villámsebesen rugaszkodott a szarvas után, mely a hegyoldalról lerohanva már leért a lankaságra.

Ha sikerül neki bejutni a cserjésbe, akkor megmenekült, mert az már Lőcse városáé. S annak határán belül megszünik az üldöző hatalma.

A fegyverek szünet nélkül dörögtek. Egyik golyó a másik után süvöltött el a szarvas füle mellett anélkül, hogy csak a szele is érte volna.

Eléje, Flack, eléje! — orditott a vadász magánkivül.

Az okos állat villámgyorsan eléje került a szarvasnak s a magas fü között bekuszott a cserjésbe, hogy egy óvatlan pillanatban belevághassa éles fogát nemes ellene testébe.

A szarvas szinte szemmel láthatólag megkönnyebbült, mikor az agár eltünt a háta mögül. Villogó szeme, mely a küzdelemtől elborult és könnyes volt az imént, ujra visszanyerte régi ragyogását. Hatalmas agancsát büszkén emelte a magasba abban a tudatban, hogy most már nincs mitől tartania: ujra egyedüli, korlátlan ura, fejedelme, királya a susogó erdőnek.

A mint a cserjéhez ért, megállt. Visszanézett. Tudta, hogy itt már megszünik a

vadász hatalma: nem egyszer talált már itt biztos menedéket.

Ámde egyszerre csak megrezzent a lomb s két villogó szem meredt feléje.

— Enyem vagy! Halál fia vagy! — ez a rettenetes sors vigyorgott feléje azokból a villogó szemekből.

Az erdők királya megremegett e pillanatra. Aztán ujra fölegyenesedett büszkén, de a veszély tudatában óvatosabban, mint az imént s pár percig mereven szembe nézett ellenével.

— Hajrá! Fogd meg, Flack! — kiáltott a vadász, a ki ezalatt a közelbe érkezett.

— Megállj! — menydörgött ekkor egy borotvált képü férfi, ki eddig egy cserfához dölve egykedvüen nézte a szarvas élet-halálharcát.

— Hajrá! Csak azért is hajrá! Fogd meg! — kiáltott a feketeszakállas férfi nekivörösödve s gyülölettől lobogó tekintettel mérte végig az idegent, ki ezalatt előjött a fa mögül s arcához emelte puskáját.

— Figyelmeztetem kegyelmedet, hogy az a szarvas Lőcse városáé, minthogy már beért a határba. És lelövöm a kegyelmed agarát, ha nekiugrik a szarvasnak.

Én meg kendet lövöm le abban a pillanatban, amikor az agaramra a fegyverét fölemeli.

Az idegennek egyetlen arcizma sem mozdult meg erre a fenyegetésre. Jéghideg mosoly játszott az ajka körül.

A szarvas lehajtotta gyönyörü agancsát s bősz erővel rohant az agárra. De Flack villámgyorsan félreugrott s belekuszott az illatos pázsitba. Ugyanekkor lövés dördült el. A feketeszakállas vadász lőtt rá a szarvasra, de nem találta el.

Az erdők királya most ébredt csak a veszély igazi tudatára.

Szeme vérbe borult, orrlukai kitágultak, gyönyörü teste ugy szárnyalt a levegőben, mintha röpült volna.

Az eb mindenütt a nyomában.

— Hajrá! Fogd meg, Flabk!

Az agár fölugrott a szarvas hátára. Éles fogát béle akarta vágni az üldözött nyakába, mikor, mintha villám csapott volna alá a magas levegőégből, mennydörgés robaja verte föl az erdő csöndjét. A csupaszarcu férfi lőtt s az agár fájdalmas vonitással, véres fejjel bukott alá a földre.

Ugyanebben a pillanatban süvöltött végig egy másik lövés is a fák között.

Az idegen a szivéhez kapott. Puskája kiesett kezéből. Egy percig remegve támaszkodott a fához, azután elhagyta ereje. Alábukott a földre.

A csakhamar odagyülekező hajtók az ijedtségtől és borzolomtól megdöbbenve álltak az áldozat körül.

A szemükből kirütt a gyülölet és elkeseredés, a kezük ökölbe szorult. Látszott, hogy szét tudnák téphi urukat egy pillanat alatt.

De le kellett győzniök forrongó indulatukat.

Pedig az áldozat — Lőcse polgármestere.

De a gyilkos — a megye alispánja!

Még csak haza sem vihették a holttestet, mert az alispán órájára tekintve, jéghideg arccal mondotta:

— Már hat órára jár az idő. Estére összejönnek nálam a megye urai. Fujjátok meg a kürtöt Hazamegyünk!

Olyan nyugodt volt a hangja, mintha semmi sem történt volna.

De sok nyomhatja már ennek az embernek a lelkiismeretét!

A kürt megharsant, az elszéledt hajtók összegyülekeztek s pár perc mulva már csöndes, néptelen lőn a csalit.

Nem maradt ott senki, csak az agyonlőtt eb és az agyonlőtt ember.

Most már békében megférték egymás mellett.

De amint a hold szelid világa ezüstös fénnyel árasztotta el a harmatos lombot, bársonyos pázsitot, megrezzentek a lombok s a csalitban feltünt az erdők királyának fönséges alakja. Okos szemét körüljártatta a lombok között: nem leskelődik-e rá valamelyik fa mögül a halál.

Semmi nesz. Most már bátrabban lépegetett.

A rezgő holdfény mellett csahamar észrevette megmentője holttestét.

Egy darabig mereven, ijedten nézte. Beszédes szemét tágra nyitva bámulta ezt az embert, aki nem szól, egyetlen tagját sem mozditja, még csak nem is alszik, mert keblo sem piheg.

Az állat lehajolt s megnyalta a halott kezét. Aztán nyugtalanul szimatolta jéghideg arcát és ragyogó szemét elboritotta a könnyek árja.

Összeborzadt. Ösztöne megsugta, hogy ez az ember már nem él, nem kell tőle félnie.

Gyönyörü testével leheveredett a puha pázsitra s a halott keblére hajtva büszke fejét, mélabus siró hang szakadt föl torkából. Sirt ahogy csak a szarvas tud sirni.

Az erdők királyának fájdalmas hangja sokáig bugott a lombok között.

Az alacsonyabb rendü állatkák ijedten susogták.

— Az erdők királya sirat valakit.

II.

Lőcse városának apraja-nagyja lázas izgatottsággal hullámzik föl-alá az utcákon.

Most hozzák a polgármestert — holtan.

A gyászkocsit a város hat lova huzza. A koporsó után zokogva haladt az özvegy; a szeme beesett, az arca megsárgult. Mellette viruló szép leánya, Elza, a vőlegénye karján. Nefelejtskék szemét egészen elboritja a könnyek árja, keble csak alighogy piheg a szive tán nem is dobog. Élettelenül csüng vőlegénye karján, kinek szivét szintén gyilkos erővel marcangolja a fájdalom.

Ahogy a szekér begördül a városház kapuján, meghuzzák Lőcse összes harangjait. A nép leveszi a kalapját, és hangos jajjal telik meg az egész város.

Két álló napig özönlött a nép a meggyilkolt polgármester ravatalához. A harmadik napon temették.

Mikor a koporsót már leeresztették a sirba, Minucius szenátor, Elza vőlegénye odalépett a sirkereszthez s rátéve két ujját, villogó szemmel nézett a tengernyi sokaságra.

— Lőcsei férfiak és asszonyok! A szerencsétlen áldozat teste már itt pihen a föld alatt. De szelleme fönn kisért s hajlék nélkül bolyong, mig gyilkosa, régi halálos ellensége, meg nem bünhődik; ahogy még ember nem bünhődött a földön. Fogat fogért, szemet szemért! Az alispán megölte a mi polgármesterünket. S én esküszöm . . .

— Béla! — sikoltott Elza s halálra rémülten ragadta meg vőlegénye fölemelt jobbját.

A szenátor szeliden lefejtette a bársonyos kis kezet s határozott, dörgő hangon kiáltotta az ezernyi ezer nép füle hallatára ott az Isten szabad ege alatt:

— S én esküszöm, hogy az alispán el fog pusztulni! . . . Fogat fogért, szemet szemért! Én mondottam. Én, Minucius szenátor!

Rémes sikollás volt rá a válasz. A szenátor szépséges arája ájultan rogyott atyja sirhalmára.

De az eskü már elhangzott.

A nép félelmes csöndben hallgatott. Egyetlen szó sem hangzott, csak a szivek beszéltek.

De ez a csönd irtózatosabb volt a gyülölet legizzóbb kitöréseinél!

III.

Három hónap mulva a megye a lőcseiek minden tiltakozása ellenére is ujra megválasztotta Hontit alispánnak.

A lőcseiek gondoltak egyet. Ők meg megválasztották polgármesternek — Minuciust.

Ettől a naptól fogva Lőcse városa elzárta kapuit a megye elől. A megyegyülések a falvakra szorultak.

IV.

A harmadik év is vége felé járt már. mikor békésebb szelek kezdtek fujdogálni. Az idő lassán-lassan fátyolt boritott a meggyilkolt polgármester véres alakjára.

A tavaszi megyegyülést már Lőcsén akarták megtartani az urak. A városnak nem volt ellene kifogása.

Elhatározták, hogy a kibékülés örömére nagy lakomát csapnak. Fényes, káprázatos diszmagyarban gyülekeztek az alispán lakása előtt s már kora reggel megindultak harsogó zeneszóval a város felé.

Amint a csalit mellett elhaladtak, az alispán lova meghorkant. A hatalmas ember megrettenve rántotta meg a zablát.

A nap forrón tüzött alá a levegőégből s mégis összébb rántotta bogláros mentéjét. Fazott. Föltámadtak a régi, már eltemetettnek hitt emlékek.

Az egymásra boruló ágakban áldozatának földült arcvonásait látta, az erdő zizegéséből, a csalit susogásából a meggyilkolt halálhörgése sóhajtott feléje.

A csalit mellett egy kis patak folyt Olyan volt, mint egy csillogó ezüstszalag. A partján gyönyörü szarvas állt. mely a pázsitos fütől harmatos testét kiváncsian nézegette a patak tiszta tükrében.

A sok lovas láttára azonban ijedten kapta föl fejét s hanyatt-homlok rohant az erdőbe.

Az egyik megyei uz levette puskáját.

Honti észrevette. Odaugrott s durván megragadta kezét.

— Ne bántsd!

A szeme körül ólomkarikák képződtek. A hangja tompán, rekedten recsegett.

A megyei ur csodálkozva nézett rá.

— Mi lett?

A hatalmas ember még jobban elsápadt.

— Ez már a lőcsei határ! — nyögte nagykeservesen.

Az urak összenéztek.

A holtak visszatérnek . . .

Ezalatt egyre közelebb értek a városhoz. A városház ormán Lőcse város lobogója mellett ott lengett a megye zászlaja is. A falakon óriási néptömeg hullámzott és kiváncsian nézte a megyei követeket, kiknek fényes diszmagyarja káprázatosan csillogott a napfényben.

A városi magisztrátus a kapunál helyezkedett el félkör-alakban. A sok fényes ruháju szenátor előtt egy magas, karcsu alak állott. Talpig gyászban.

— Ki az az ember? — kérdé az alispán egyik urtól.

— Az a gyászruhás?

— Az.

— Az uj polgármester.

Az alispán összeborzadt. Vajjon kit gyászol az az ember?

Amint a fényes menet a vár alá érkezett, a lőcseiek leereszteték a csapóhidat. Az urak megdöbbenve néztek össze. Mért nem jön le a magisztrátus, hogy a megyét üdvözölje? A szenátorok közönyösen néztek maguk elé. Az ő arcukról ugyan semmit sem lehetett leolvasni.

Az alispán izgatottan, tanácstalanul nézett maga elé.

— Menj előre! — biztatták a többiek. A hidat azért eresztették le, hogy fölmenjünk. S ha épen kardelre kerülne a dolog, akkor se mi huznók a rövidebbet!

A hatalmas ur remegve engedelmeskedett. Tán maga sem tudta, mit csinál. Tántorogva lépett rá a hidra.

Ebben a pillanatban a bozalom kiáltása tört ki a megyei urak ajkán.

A hid villámgyorsan fölemelkedett s mielőtt bárki is megakadályozhatta volna, a lőcseiek már fölhuzták az alispánt a várba. A többi mintha álom lett volna!

Minucius vad erővel vetette rá magát a mindenható urra s a földre teperte. Megkötözte, aztán undorral dobta oda egy feketébe öltözött embernek.

Nem tellett bele két perc, s az egész lőcsei nép eltünt a falakról.

Mintha kihalt volna az egész város.

A megyei urak jó darabig nem láttak mást, csak egy széles, fekete lepelt. De azt sem sokáig. Egy láthatatlan kéz azt is félrerántotta s most már igazán nem láttak semmit, de semmit, csak az alispán vonagló testét — a bitófán.

HIREK.

Augusztus 18. Ma van dicsőségesen uralkodó királyunk, I. Ferenc József születése napja. Ez alkalomból a helybeli apátsági templomban fényes hálaadó isteniszolgálat fog tartatni, melyre a hatóságok is meghivattak.

Személyi hír. Dr. Szabó Elek, veszprémi kir. törvényszéki elnök dr. Szabó Imre járásbiró testvérje, f. hó 14-én érkezett városunkba, szabadságát eltöltendő.

István király napja. A magyar nemzet mindig kegyelettel ünnepli meg első apostoli királyának nevé napját. Az idén is, 20-án, a nagy *nemzeti* ünnep alkalmával az apátsági templomban *Wagner* Lőrinc apát fényes segédlettel ünnepi nagymisét celebrál, melyre — mint minden évben — a tüzoltótestület is kivonul.

Lelkészavatás. A szombathelyi ág. ev. templomban e hónap 25-én kilenc theologust avat Gyurátz Ferenc püspök lelkészszé.

Szinielőadás a Celldömölkön felállitandó Takách Judit szoboralap javára. Celldömölk ifjusága folyó hó 31-én táncmulatsággal egybekötött szinielőadást rendez dukai Takách Judit Celldömölkön felállitandó szobrának alapjára. A nagy költőnő kegyeletes emléke, Tóth szobrászmüvész gyönyörü mintája, az előadandó angol bohóság, mely az istenektől szoborrá változtatott Niobe föltámadását tárgyazza, aktualitásával és müvészi nivójával és az előadó ifjuság mükedvelői buzgalma, magaslaton álló szinjátéka kedvező és szerencsés alkalom arra, hogy az érdeklődést lehető széles körökben fölkeltse és a szoboralap javára jelentősebb összeget hozzon. — Ifjuságunk ügyének pártfogójául és vezéréül *Berzsenyi* Jenő ügyvédet nyerte meg, ami nagy mértékben táplálja azon reményünket, hogy az előadás és a követő táncvigalom sikere mind erkölcsi, mind anyagi tekintetben méltó lesz az ügy nemes céljához. Az előadás próbái már javában folynak dr. Gáyer Gyula buzgó és sikeres rendezésével. Az előadás és az azt követő táncvigalom teknikai rendezésében buzgólkodnak: Bárdossy Zoltán, Hauler János, ifj. Neuhauszer Imre, Németh Ferenc, dr. Szekeres Pál és mások. Az előadáson szerepelnek: Niobe — Reindl Irén, Lord Hamilton Tomkins — Bisiczky András, Dunn Péter — Géfin Lajos, Karolin, a feleségo — Bakonyi Riza, Griffin Helén, Griffin Hetty, Karolin hugai — Horváth Irma, Scheiber Kató, Griffin Kornél — dr. Reindl Elek, Beatrice — Merkly Annuska, Innings Fülöp — Gergely Lajos, Mifton Magda — Záborszky Jolán, Mary — Márkus Iluska. Az előadandó darab cime: Niobe; H. és A. E. Paulton munkája Szomaházy István fordításában. A jeles bohóság néhány évvel ezelőtt a budapesti Vigszinházban aratott nagy sikert Jászai Marival a cimszerepben. Mint tudósitónk jelenti, Reindl Irén kisasszony Niobe mükedvelő kreálója is a nagy tragika felfogásában alakitja nehéz szerepét és előreláthatólag nagy sikerben lesz része tarsnőivel és társaival együtt, kik nem kisebb talentummal és eredménynyel próbálnak vele estéről-estére.

Lőrinc napja. Augusztus 10-én, Lőrinc napján ünnepelte *Wagner* Lőrinc celldömölki apát névnapját, mely alkalommal a rendház ebédlőjében fényes ebédet adott az ünnepelt egybegyült üdvözlőinek. Felköszöntőt mondott *Jagica* Lajos rendtársai nevében, *Pálinkás* Géza a világi papság és az egybegyültek nevében, végül a győrszabadhegyi esperes-plebános. A vendégek a késő délutáni órákban oszoltak el.

Szabadságon. Dr. Szabó Imre járásbiró f. hó 19-én kezdi meg négy heti szabadságát. Távollétében a hivatal vezetését Bartha Elemér kir. albiró veszi át, aki e hó 14-én érkezett vissza 6 heti üdülésről.

Pályázatok a celldömölki főszolgabirói állásra. A Jakab Bódog nyugdijazása folytán megüresedett főszolgabirói állásra és ezen állás betöltésével netán megüresedő egyéb tisztviselői állásokra pályázatot hirdetett Vasvármegye alispánja. A pályázatra kitüzött határidő most járt le és Bezeredj István dr. főispánhoz, a kijelölő rálasztmány elnökéhez, a következők nyujtották be kérvényüket: A főszolgabirói állásra: egyedül Takács Márton celldömölki tb. főszolgabiró pályázott. Miután csak ez az egyetlen egy pályázati kérvény érkezett be, a celldömölki főszolgabirói állás sorsa már el van döntve, mert a választás egyhangu lesz. Őszinte örömmel látjuk, hogy a celldömölki járás főbirói székébe ezuttal egy igazán népszerü és minden tekintetben kiváló tisztviselő kerül. A megüresedő első osztályu szolgabirói állásra: Vidos Árpád szombathelyi járási szolgabiró, a másodosztályu szolgabirói állásra: Gerlits Sándor szomcathelyi, Guáry Károly sárvári, Hauler János celldömölki és Somogyi Aladár szombathelyi közigazgatási gyakornokok pályáztak. A megüresedett állást a szept. 16-án megtartandó évnegyedes rendes közgyülésen töltik be.

Uj iskolaszék. Tegnap tellett le a helybeli róm. kath. iskolaszék mandátuma; az uj választás aug. 25 re tüzetett ki. Kiváncsian nézünk az uj választás elé annyival is inkább, mivel — mint halljuk — előre is nagyban folyik a korteskedés.

Szinészet városunkban. Füredi Miksa, ki a mult évben annyi élvezetes estét nyujtott számunkra, 24 tagu szintársulatával együtt hétfőn, vagyis f. hó 19-én Boglárról városunkba érkezik és 20-án előadásait a Milliárdos kisasszonnyal megkezdi. Füredi maga már ide is érkezett, akinél a Korona-szállóban 12 előadásra bérelni lehet.

Házvétel. Kaufmann Henrik kereskedő megvette Heimler Móric pápóci kereskedő sági-utcai házát, melyben jelenleg is a vevő üzlethelyisége van, 16,000 koronáért. — Galambos Béla pedig az »Angyal« vendéglő-fele házat vásárolta meg Heimler Adolftól 16.500 koronáért.

Eljegyzés. Viniczay Károly helybeli vonatkisérő lakatos eljegyezte Hiedl Irmuska kisasszonyt Budapestről.

Öngyilkossági kisérlet. Finta Sándor helybeli lakos felesége f. hó 13-án reggel a Hungaria szállóban egy nagy késsel elvágta a nyakát. Az esetet a szálló személyzete még kellő időben észre vette és dr. Hetthéssy Elek orvost gyorsan értesitette, ki is a sulyosan sebesültet azonnal gyógykezelés alá vette. Tettének okát nem tudjuk, miután kihallgatható nem volt.

Uj hidak járásunkban. A kemeneshőgyész—mezőlaki törvényhatósági közuton levő 4. és 5. számu fahidakra az államépitészeti hivatal 3084 korona 77 fillért irányzott elő. Az egyedüli ajánlattevő cég, Weisz Oszkár és Láng Ignác az előirányzott összegért a munkálatot el is fogadta.

Pepi bácsi operációja. Ezt ne ugy értsük, hogy Pepi bácsi valakin eret vágott, hanem aképpen, hogy bizony őt vagdalták meg az orvosok alaposan, de hál' Istennek, sikeresen. Neumann József helybeli jómódu pincért mindenki ismerte Pepi bácsi néven, aki csak a nektárillat kedvelője. Pepi bácsinak egy kis pechje támadt a gyomrával, amely sehogy sem akart hivatásának megfelelni. Baja már olyan stádiumba jutott, hogy ha a bécsi professzorok meg nem szabaditják tőle, a másvilágba is elkisérte wolna őt. A szerencsés műtét jól sikerült és igy reménynünk lehet, hogy mielőbb friss egészségben szolgálja fel számunkra a gyöngyözö spriccert. Pedig szegény Pepi bácsi nem valami nyugodt lelki állapotban bucsuzott Celltől, amit bizonyit az is, hogy végrendeletet hagyott hátra, melyben vagyonát több helybeli jótékony intézetnek hagyta. Adja Isten, hogy a végrendelet még hosszu sor év végén hajtassék végre.

A fogyasztási adó bérbeadása. A helybeli pénzügyőri hivatalban a héten tárgyalták a fogyasztási adó bérbeadása ügyét. A város az eddigi bért ajánlótta fel, de a pénzügyőri biztos 800 koronával többet kért. Ennélfogva a tárgyalás függőben maradt. Az összes községi fogyasztási adó bérlet-összegét emelték. Mint hirlik, a járás községeinek fogyasztását Kosztolitz Adolf celldömölki lakos szándékozik bérletbe venni.

Koronában szól a hárfa... A városunkban tartózkodó hárfa-trupp nemcsak lakásunkon szórakoztatott bennünket, hanem a mulatni vágyóknak is élvezetes órákat nyujtott. Igy szerdán éjjel vigan pengettek a hurok a Koronában kilátással néhány hatos keresetre, a vendég pedig ugyancsak járta a csárdást szilaj jókedvében. Mig ez benn történik, odakinn az éj leple alatt titokban készült valami. Egyszer csak vége a zenének, vége a táncnak, a mulatságot eszeveszett káromkodás váltja fel, az ütlegek pedig egymást váltják odakinn az udvaron. Bizony az első percekben seki sem tudta, mi történik, csupán asszonyi jajveszékelés töltötte be a levegőt. Midőn a helyzet világosabb lett, derült ki a való. A trupp asszonyi része a Korona félszerében huzta meg magát, mialatt a férjek odabenn zengedezték. Azonban nem alvással töltötték az időt, hanem pásztorárát éltek. Tudniillik ifjuságunk néhány tagja az estén valahol mulatozott s igy utba ejtették a Koronát is, ahol vigan szólt a hárfa. Azonban az a meggyőződés érte őket, hogy jobb lesz kinn maradni, ahol a hárfásnők is tudnak mulattatni; utóvégre ilyenkor egy kis mámor a vért, a temperamentumot is hevesebbé teszi. Kifundálva jól volt, de a vége mégis más lett a dolognak. A hárfások rájuk ütöttek, s ifjainknak a legrövidebb uton kellett a kaput keresni, mig az asszonyoknak ezután következett a haddelhadd.

Az 5 és 50 forintos bankjegyek beváltása. Figyelmeztetjük a közönséget, hogy a régi 5 és 50 forintos bankjegyek beváltásának végső terminusa augusztus 31-vel lejár, ugy hogy ezen az időponton tul már nemcsak az adóhivatal, hanem még az Osztrák Magyar Bank se fogja ezeket a banjegyeket beváltani.

Uj anyakönyvvezető helyettes. A vármegye főispárja Kovács Sándor segédjegyzőt a pápóci körjegyzőség területére anyakönyvvezető helyettessé nevezte ki.

Értesités a szombathelyi női kereskedelmi tanfolyamról. A szombathelyi női kereskedelmi tanfolyamba oly leányok vétetnek fel, akik a polgári vagy felsőbb leányiskola és leánygimnázium négy osztályát, vagy a felső népiskolát sikerrel végezték. Belépheznek a tanfolyamba azok is, akik ha nem is végezték a fent nevezett iskolákat, de felvételi vizsgálattal igazolják, hogy kellő előképzettségük van. Az évi tandij 80 korona, mely 8 hónapon át 10 koronás részletekben fizethető. Beiratási dij 4 korona. A gépirás tanitásáért és az irógép használatáért külön dij nem fizetendő. A növendékek női felügyelet alatt vannak. A női kereskedelmi tanfolyam egy év alatt végezhető. A tanitás az 1907—1908. iskolai évben szeptember hó 10-én kezdődik. A női kereskedelmi tanfolyam elvégzése nemcsak a pénzintézeteknél, biztositó társulatoknál, kereskedelmi vagy ipari üzletekben biztosit a nőknek tisztességes megélhetést, hanem a legegyszerübb háztartásban is nagy sikerrel értékesithető. Az uj iskolai évre a beiratások szeptember hó 7-én és 8-án d. u. 3—5-ig lesznek, de előjegyzések f. évi aug. hóban is elfogadtatnak. Bővebb felvilágositás *Pálffy* Boldizsár, a polgári leányiskola és női kereskedelmi tanfolyam igazgatójánál nyerhető.

Táncmulatság. A nagysimonyi polgári olvasókör f. hó 25-én a nagyvendéglő helyiségében, jótékony célu, szinielőadással egybekötött zártkörü nyári táncmulatságot rendez. Szinre kerül: »A tolonc«. Kezdete délután 6 órakor, belépő-dij személyenként 1 korona, családonként 2 korona.

A csendőrség uj fegyvere. A csendőrség uj fegyverének, a Mannlicher-féle ismétlő karabélyoknak a kiosztását f. hó 10-én kezdték meg a szombathelyi szárnyparancsnokságnál. Az uj fegyverek abban különböznek a régi Kropacsek-féle fegyverektől, hogy sokkal könnyebbek és a rajtuk lévő szurony ki van élesitve. Az őrsök legénységei naponként felváltva mennek Szombathelyre, hogy uj fegyverzetüket átvegyék.

Véres verekedés. Dukán f. hó 14-én Takách Ferenc gazdaságában véres verekedés történt. Ugyanis cséplés közben Meiszburger gépészt egy Schermann nevü béres fiaival együtt megtámadta és fejszével, baltával véresre verte. A sulyosan sebesült gépészt lakásán vették orvosi gyógykezelés alá.

NYILT-TÉR.

(Az e helyen közlöttekért felelősséget a szerkesztőség nem vállal.)

Nyilatkozat.

A »Kemenesvidék«-nek nevezett szennylap érdemes szerkesztője mult heti számában a többek között engem és üzletemet is iparkodik befeketiteni. Hogy miért van ez, általában a nagy közönség előtt eléggé ismeretes, azok kedvéért, akik ebben az undok támadásban nem ismernék ki magukat, az alábbiakban világitom meg a helyzetet.

Huss Gyula, régóta ismert dolog, hétről-hétre üres szennylapját erőszakkal tukmálja a helybeli iparosok és kereskedőkre. Akik az előfizetést nem teljesitik, illetve a szennylapot nem fogadják el, mint én is, a revolverlap célpontjául teszik ki magukat. Az éles megfigyelő mindezt látja. A közérdek örve alatt csaknem minden számában pukkanik egyet-kettőt revolvere és mindig olyan valaki ellen, aki nem előfizetője a szennylapnak. Előfizetője ellen, nem volt rá még eset, sohasem rohan ki. Engem pl. ugy iparkodott lapja számára megnyerni, hogy 5 üveg salvátor vizet vásárolt hitelben, gondolván, hogy megfizetni ugy sem kell, majd csak lehirdetem, vagy az előfizetési dijból lefogom számitani. Miután az érdemes szerkesztő ur számitásában nagyon csalódott, miután nem fizettem elő és a salvátor-vizet készpénzben kellett megfizetnie, rovásra vett engem is s csak várta az alkalmat, hogy revolverlapjával célba vehessen. Az alkalom csakugyan el is érkezett. A 8 órai zárás okozta incidensből kifolyólag a két vezeklő fiatalember 10—10 koronát bocsátott rendelkezésemre két bocsánatot kérő nyilatkozatuknak a helybeli lapokban való közzététele céljából. A nyilatkozat közzétételét a »Kemenesalja« 8 koronáért elfogadta, a »Kemenesvidék« szennylap állitólagos helyi megbizottja, miután az érdemes szerkesztő ur maga ezidőtájban nem volt városunkban, 10 koronán alul egy fillérrel sem volt hajlandó elfogadni. Ez oknál fogva mindkét nyilatkozatot az előbb nevezett lapban tétettem közzé 16 koronáért, a megmaradt 4 koronát az illető fiatalembereknek visszaadtam. Ezek hát az én horribilis vétkeim, amelyekért kell, mint az érdemes szerk. ur gondolja, bünhődnöm. Fentieket tartottam szükségesnek a közönség szives tudomására hozni anélkül, hogy én az érdemes urral polémiába bocsátkoznék. Ő csak lövöldözzön, gyerek módjára csufolódjék, nem reflektálok rá, a nagyközönség jóizlése majd itélkezik felette.

Celldömölk, 1907 aug. 17-én.

Szvoboda Károly
kereskedő.

Szerkesztői üzenetek.

K. L. Kemenesmihályfa. Verseit olvasgatván, az azokban rejlő alapgondolatokat és gondolatmeneteket is megfelelőeknek találtuk. A versek főhibái, amelyek végig vonulnak valamennyin, hogy nem eléggé kötöttek. Prózában gondolatainkat szabadon nyilvánithatjuk, csupán a szórend betartása kötelező reánk nézve, a verses formának lényege, különösen a magyar verseknek az, hogy a sorok bizonyos szabályok betartása mellett ütemekben lüktessenek. Ha azonban beleegyezését méltóztatik adni ahhoz, hogy rajtuk simitsunk, az itt-ott sántitó rimeket kiküszöböljük, akkor

közlésükre vállalkozunk. Tudnillik nem a saját részünkre, hanem a közönség számára szerkesztjük lapunkat. — »*Magyarok Vasárnapja*« *Amerika*. Becses ajánlatukat elfogadtuk és lapunkat fenti cimre megindítottuk.

Kiadó lakások.

A volt SAS-szálloda egy, két és háromszobás lakásokká a mai kor igényeinek teljesen megfelelőleg átalakitatott

Lakások 1907 október 1-ére kiadók.

Bővebb felvilágositást **WENDLER RÓZA** kisasszony ad a volt SAS-szállóban.

Iroda áthelyezés.

Ezennel van szerencsém üzletfeleimet és ismerőseimet értesiteni, miszerint 25 év óta fennálló **hirdetési irodámat** f. évi augusztus hó 1-én

BUDAPEST, VII., Károly-körut 13. I. em.

helyeztem át. — Kitünő tisztelettel

Eckstein (Elek) Bernát
hirdetési irodája
Budapest, VII., Károly-körut 13. I. em.
— Telefon 36-24.

Eladó ház.

Celldömölkön (N.-Dömölk) Vinter József örököseinek háza szabad kézből azonnal eladó, esetleg okt. 1-ig bérbeadandó, amely áll két szoba, egy konyha, egy kamra, istálló, egy pajtából és melléképületekből. A terület áll körülbelül ezer négyszögöl területből.

Bővebb felvilágositás kapható ugy lapunk szerkesztőségében, valamint **Ihász Antal** urnál Vasuti-utca.

Uj szikvizgyár.

Tisztelettel hozom a n. é. közönség b. tudomására, hogy **Celldömölkön, az Erzsébet-utcai házamban**

szikvizgyárt

rendeztem be, melyet már meg is nyitottam

A n. é. közönség minden időben **jégbehűtött szikvizet**, ugyszintén **málna- és citrom-szörpöt** szerezhet be nálam

Magánházakhoz bármily kis mennyiségben is szállitok szikvizet.

Egészségügyi szempontból a tisztaságra a legnagyobb gondot forditom.

Kérem a nagyérdemu közönség becses pártfogását, vagyok

kiváló tisztelettel

KLAFFL GYULA.

Tanoncul

felvétetik egy jó házból való fiu, bármily vallásu **HILLER MÓR** rőfös üzletében **CELLDÖMÖLK.**

MEGNYILT

Gáspár Kálmán

hygienikus fodrász-terme CELLDÖMÖLK Uj-kávéházzal szemben.

Állandó raktár:

Roger és Gallet-féle Párizsból ibolya stb. féle **illat** 6—12 K-ig. **Roger és Gallet**-féle finom **szappanok** 1·60—3 K-ig drbonként **Maubert**-féle (Párizs) rizsporok és cremek, különféle válogatott illatokban drbonként 1·40—4 K-ig.

Maubert-féle 3 és 4 Leichner 1·60 és 2·40 K. Kielhauszer-féle abázia 2 K. **Margit** (Földes-féle) 1·20 K, rizsporok.

Kielhauszer H.-féle illat mindennemü illatban 2—10 K-ig. a legdusabb választéku szappanaiból különféle válogatott illatokban, mik különösen felemlitésre méltók: Ibolya glycerin 1·20 K. Szelence (Flieder) 1·40 K, Széna (világhirü) 1·60 K, Speick 1 K, Tojás-olaj nagy 50 f és gyermekszappan 50 f — és az összes szappanféléi raktáron.

Margit-crém 1 K

Brázay-féle **Calogén** drbja 60 f.

Kalodont 70 f. **Szalycil szájvíz** 1·40 K, **fogpor** 40 és 80 f, **Dr. Róbert Grensil**-féle uri, női és gyermek-fogkefék, melyekért jótállok, hogy szőre soha nem hull ki, 1—2 K ig **Petral-viz** 2·50 K. a haj kihullását meggátolja és a fej-korpát teljesen egész biztosan eltávolitja, egyedül csak nálam kapható. **Gáspár**-féle **bajuszkötők** 1 és 1·50 K. Tiszaujlaki **Brilliantinok**, bajuszpedrők, **nemzeti Rujkó**-féle, Jászberényi **Huba**-féle **kinyomó** fehér és barna szinben, kölni vizek, **Tátrafüredi** fenyő illat, Kielhauszer-féle **szoba füstölő**, női óvszerek, Francia gumi különlegességek, szigoru titoktartással.

Béres Sándor

uri és női cipész

CELLDÖMÖLK, Kossut-u., kőfaragóval szemben.

Készit a mai kor igényeinek teljesen megfelelő férfi-, női- és gyermekcipőket jó anyagból, mérsékelt áron.

Vadász- és lovagló-csizmákat, továbbá fájós lábakra special cipőket

Javitások pontosan és jótányos áron azonnal eszközöltetnek. — Mindennemü cipőtisztitó szerek legjutányosabb árakon.

Nyomatott Dinkgreve Nándor könyvnyomdájában Celldömölkon.